

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

*Strona skarżąca:* Campina GmbH & Co., anciennement TUFFI Campina emzett GmbH

*Strona pozwana:* Hauptzollamt Frankfurt (Oder)

**Pytanie prejudycjalne**

Czy system kar przewidziany w art. 3 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Komisji (EWG) nr 536/93 z dnia 9 marca 1993 r. <sup>(1)</sup> zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1001/98 z dnia 13 maja 1998 r. <sup>(2)</sup> jest sprzeczny z zasadą proporcjonalności w przypadkach, w których ma miejsce jedynie niewielkie przekroczenie terminu, które ponadto nie wywarło żadnych odczuwalnych skutków?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 57, str. 12

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 142, str. 22

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej na pytanie pierwsze, czy jeśli zasada wyrażona w art. 30 ust. 4 dyrektywy 93/37/EWG lub analogiczna zasada zawarta w art. 55 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE (jeśli uznane zostanie, że stosuje się tę ostatnią dyrektywę), zgodnie z którą jeżeli w przypadku danego zamówienia, oferty są nienormalnie niskie w stosunku do świadczenia, instytucja zamawiająca, przed odrzuceniem tych ofert, zwraca się na piśmie do oferenta o podanie szczegółów, dotyczących tych składowych elementów ofert, które uważa za istotne oraz weryfikuje składowe elementy uwzględniając otrzymane wyjaśnienia, nie wykazuje cech zasady podstawowej prawa wspólnotowego, jest zasadą, którą można wywnioskować lub też „zasadą wywodzącą się” z zasady konkurencji w związku z zasadą przejrzystości w administracji i zasadą niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową i z tego względu stosuje się ją bezpośrednio i ma ona pierwszeństwo przed sprzecznymi z nią przepisami krajowymi, wydanymi przez państwa członkowskie w odniesieniu do procedur udzielania zamówień publicznych, do których nie stosuje się bezpośrednio przepisów prawa wspólnotowego?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 199, str. 54

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 134, str. 114

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato, Quinta Sezione w dniu 20 marca 2006 r. — Santorso Soc. coop. Arl przeciwko Comune di Torino**

(Sprawa C-148/06)

(2006/C 154/10)

*Język postępowania:* włoski

**Sąd krajowy**

Consiglio di Stato

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

*Strona skarżąca:* Santorso Soc. coop. arl.

*Strona pozwana:* Comune di Torino i in.

**Pytania prejudycjalne**

1) Czy zasada wyrażona w art. 30 ust. 4 dyrektywy 93/37/EWG <sup>(1)</sup> lub analogiczna zasada zawarta w art. 55 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE <sup>(2)</sup> (jeśli uznane zostanie, że stosuje się tę ostatnią dyrektywę), zgodnie z którą jeżeli w przypadku danego zamówienia, oferty są nienormalnie niskie w stosunku do świadczenia, instytucja zamawiająca, przed odrzuceniem tych ofert, zwraca się na piśmie do oferenta o podanie szczegółów, dotyczących tych składowych elementów ofert, które uważa za istotne oraz weryfikuje składowe elementy uwzględniając otrzymane wyjaśnienia, jest podstawową zasadą prawa wspólnotowego, czy też nie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven [Niderlandy] w dniu 23 marca 2006 r. — Stichting ROM-projecten przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken**

(Sprawa C-158/06)

(2006/C 154/11)

*Język postępowania:* niderlandzki

**Sąd krajowy**

College van Beroep voor het bedrijfsleven

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

*Strona skarżąca:* Stichting ROM-projecten

*Strona pozwana:* Staatssecretaris van Economische Zaken

**Pytania prejudycjalne**

1. Czy art. 6 decyzji Komisji C(95)1753 z dnia 16 października 1995 r. w sprawie przyznania w sprawie przyznania pomocy Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) i Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) na program operacyjny w ramach inicjatywy wspólnotowej MŚP na rzecz obszarów objętych celami nr 1 i 2 w Niderlandach jest bezwarunkowy i wystarczająco precyzyjny, aby mógł być bezpośrednio stosowany w krajowym porządku prawnym?

## 2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 249 WE należy interpretować w ten sposób, że art. 6 wspomnianej decyzji zobowiązuje jednostkę bezpośrednio do tego, aby jako beneficjent końcowy najpóźniej do dnia 31 grudnia 1999 r. zawarł prawnie wiążące porozumienia i dokonał konkretnego przydziału wymaganych środków?

## 3. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 38 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999<sup>(1)</sup> z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych pozostawia w świetle zasad prawa wspólnotowego państwom członkowskim możliwość odstąpienia od windykcji z powodu naruszenia przepisu, jeżeli danemu odbiorcy pomocy przepis ten nie był znany i brak wiedzy o nim nie może również stanowić zarzutu przeciw niemu?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 161, str. 1

Finlandia uważa, że Sąd naruszył prawo uznając, że sporne pisma nie zawierają decyzji podlegającej zaskarżeniu na podstawie art. 230 WE.

Jej zdaniem sporne pisma zawierają decyzję polegającą zaskarżeniu w rozumieniu 230 WE.

Za pomocą tej decyzji Komisja pozbawiła w rzeczywistości Finlandię możliwości dokonania warunkowej płatności w rozumieniu orzecznictwa Trybunału.

Zgodnie z orzecznictwem dotyczącym stosowania art. 230 WE, sporna decyzja wywołuje więc wiążące skutki prawne mające wpływ na interesy Finlandii i wyraźnie zmienia jej sytuację prawną. Zatem decyzja ta powoduje utratę przez Finlandię pewnego prawa, a więc w oczywisty sposób wywiera dla niej niekorzystne skutki.

**Odwołanie wniesione w dniu 27 marca 2006 r. przez Republikę Finlandii od postanowienia z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie T-177/05 Republika Finlandii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

**(Sprawa C-163/06 P)**

(2006/C 154/12)

Język postępowania: fiński

### Strony

Strona skarżąca: **Republika Finlandii** [Przedstawiciel: E. Bygglin]

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

### Żądania strony skarżącej

— Uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie T-177/05 Republika Finlandii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, uznanie dopuszczalności skargi wniesionej przez Finlandię na podstawie art. 230 WE i przekazanie sprawy Sądowi, w celu rozpoznania jej przez niego co do meritum i zasądzenia od Komisji również zwrotu kosztów poniesionych przez Finlandię w ramach postępowania odwoławczego.

### Zarzuty i główne argumenty

Finlandia uważa, że ogłoszone przez Sąd postanowienie narusza prawo wspólnotowe w rozumieniu art. 58 Statutu Trybunału.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma w dniu 27 marca 2006 r. — Nissan Italia Srl przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Roma 3**

**(Sprawa C-164/06)**

(2006/C 154/13)

Język postępowania: włoski

### Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Roma

### Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nissan Italia Srl

Strona pozwana: Agenzia Entrate Ufficio Roma 3

### Pytanie prejudycjalne

Czy art. 33 dyrektywy 77/388/EWG<sup>(1)</sup> w wersji zmienionej dyrektywą 91/680/EWG<sup>(2)</sup> należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on objęciu regionalnym podatkiem od działalności produkcyjnej (IRAP) wartości produkcji netto wynikającej ze zwykłego wykonywania samodzielnej działalności skierowanej na produkcję lub wymianę towarów lub świadczenie usług?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 145, str. 1.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 376, str. 1.